

Αμέσως με την εγκατάστασιν της πρωτεύουσας εις τὰς Ἀθήνας, άρχισαν καί οι Ἀποκρημαί και επαρουσιάζθησαν οι πρώτοι προσκευδοφόροι εις τούς δρόμους των. Οι Ἀποκρημαί είχαν μείνει εις τόν Ἑλληναϊκόν λαόν άπό τας αρχαίας βασιχκάς έθνεύς καί άπό τὰ ρωμαϊκά καρναβάλια.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

Κατά τόν μεσαιώνα εβρίσκοντο εις όλην τήν γήν άμην, κατά τήν γενουμένην δέ αναθρησκίαν της τροπαιής τόν Ιουαννίνον εις τούς Τουρκοίς, άρξατούς χρόνους από της άλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως, μαζί με τὰ άλλα προνόμια, τὰ όποια παρεχομήθησαν εις τούς κατοίκους των, ήσαν καί ή έλευθερία τών έορτών του Καρναβαλιού και ή περιφορά τών προσκευδοφόρων εις τούς δρόμους. Ἐπει εις τὰ Γιάννενα οι μασκαράδες έγύφισαν έξω ελευθεροί, μέχρι της έπιστατάσεως του Ἐπισκόπου Γεωργίου Δουλιχίου, του όνομαζόμενου Σκευλοφόρου, ότε έχασαν, μαζί με τὰ άλλα προνόμια των, καί τού Καρναβάλιου.

Εις τήν Χιον τὰ Καρναβάλια διατηρήθησαν μέχρι του πρώτου χρόνου της Ἑλληνικής Ἐπανστάσεως. Ὅλιγον πρό της μεγάλης σμυρής, οι Χιοί έφώτισαν τὰ τελευταία τους Καρναβάλια.

Εις τὰς Ἀθήνας, όταν έβγαλαν οι Τούρκοι διά τήν Μικράν Ἀσίαν, οι κάτοικοι, τούς όποιους είχε καταστρέψει ο δικαστής πόλεμος, έφύρτασαν τής Ἀποκρημαί τον με μεγάλην εύθυμίαν, τότε δέ δια πρώτην φοράν επαρουσιάζη ή γκαρνάλα εις τούς δρόμους, χωρίζοντα ήτό τούς ήρωες τού κομικτικίου και τού άσματος:

«Αί! κυρά νταρνάνα, πορτοκαλί φάρερον». Καί ή γκαρνάλα κροιάσα τὰ σαγόνια της, άρπαζε πορτοκαλία άπό τὰ μαντάκια της: Παιδιά Ἄγροαί, πός γενεζήν έστλήζην τών άπολοιομένων αυτην.

Η γκαρνάλα έκείνη ήσθηζεν ο πρώτος Ἀθηναϊός Καρναβάλιος. Ἐπειτα από όλιγον επαρουσιάζθησαν καί οι πρώτοι προσκευδοφόροι, οι όποιοι έβησαν όριστικώς τού όνομα μασκαράδες, έβάνησαν δέ εις τὰ μικρομάγαζα καί ή πρώτες μάσκες, τας όποιας τότε τας έλεγαν ποου-
«Αί! κυρά νταρνάνα, πορτοκαλί φάρερον». Καί ή γκαρνάλα κροιάσα τὰ σαγόνια της, άρπαζε πορτοκαλία άπό τὰ μαντάκια της: Παιδιά Ἄγροαί, πός γενεζήν έστλήζην τών άπολοιομένων αυτην.

Η γκαρνάλα έκείνη ήσθηζεν ο πρώτος Ἀθηναϊός Καρναβάλιος. Ἐπειτα από όλιγον επαρουσιάζθησαν καί οι πρώτοι προσκευδοφόροι, οι όποιοι έβησαν όριστικώς τού όνομα μασκαράδες, έβάνησαν δέ εις τὰ μικρομάγαζα καί ή πρώτες μάσκες, τας όποιας τότε τας έλεγαν ποου-
 Οί γκαρνάλοι Ἐβραίοι άπειλείουν τότε μικράν κούρτην, εγκατεστημένη μεταξὺ της συνοικίας τού Ψευρή καί της όδοϋ Ἐβροῦ, όλιγον παρά κάτω άπό τού Μοναστηρίου. Αὐτοί φοροῦντες βράκες καί ύψηλά φέσια, περιέτρεχαν τούς δρόμους, πωλοῦντες σιαστρατάδες καί ποτήρια, τὰ όποια άντηλλάζον συνήθως με παλιόροφρα. Ἐπει κάθε άνθρώπος πού ήθελε νὰ μασκαρευθῆ, ἔπαιε σπούς δρόμους τόν όδλο του ψευτογκατροῦ ή του Ἐβραίου γκαρνάλοϋ. Οι μάγκες τού Ὁρολογιοῦ, όπως όνομαζόντο οι στεγαζόμενοι εις τις παράγκες τού Ὁρολογιοῦ της Παλαιάς Ἄγροαί, μικροαίληται, άπεδόνχοντο τούς μασκαράδες με ασπολέμωνα, τὰ όποια έξασφενδόνζαν κατά τών οψηλών καπέλλων και τών φρεσών τους.

Ο κόσμος έτρεχε γ' άπολαίστη τού νέου αὐτο θέαμα καί έπει επανόρθων οι τρεῖς Κυριακές της Ἀποκρημαί, εις τας όδοϋς τού Ἐβροῦ καί Αἰόλου καί εις τας συνοικίας τού Κελευσιώτη, τού Ψευρή καί της Πλάκας...

Με τόν καιρόν διως έλιθίνθησαν οι προσκευδοφόροι. Ἐπαρουσιάζθησαν οι άρχαίοι Μακεδόνας, με χάρτηνες χρυσές περισκεφαλιάς, με θώρακας, με άσπίδας καί δόρατα, ένας δέ άστυνομικός κλητήρας, όνομαζόμενος Νάκος, έθραύμαυε τήν έποχη αυτή ής Μακεδόνιας. Ἦταν, όπως άναφέρουν οι σύγχρονοι του, ύψηλός, ευρωστός, έπληθούς σάν άγκυκατάσχο καί έκρουε τού δόφου

του έπὶ της χρυσής του άσπίδος, έπὶ της όποιας ήταν ζωγραφισμένη κεφαλή γοργόνας με τήν επιγραφήν: «Ζῆ δ βασιλεύς Ἀλέξανδρος».

Η έμφάνισις τού Νάκου προέκαλε τόν θαυμασμόν του κοινού, οι δέ μάγκες τού Ὁρολογιοῦ ούδέποτε έξασφενδόνζαν σάπα λιπόνα κατά της χρυσής περισκεφαλιάς του. Οι Μακεδόνας τότε έλιθίνθησαν καί κατά τὰ Καρναβάλια επαρουσιάζοντο τόσο, όσοι δέν ήκολούθησαν τόν Μεγάλον Ἀλέξανδρον εις τήν εκστρατείαν του κατά της Περσίας!

Ὅλιγον κατ' όλιγον τὰ μασκαράδων ήθη έχασαν τήν παλαιάν των άλώσην καί άλλα στήνη μασκαράδων διεδέχθησαν τήν γκαρνάλα.

Οι εγκατεστημένοι εις τόν Πειραιά Μελίτες επαρουσιάζθησαν με Κυριακή εις τας Ἀθήνας, συντεταγμένοι εις λοχον ρεπαλοφόρον. Αὐτοί πρώτοι άπειτέλεσαν τήν μασκαράταν, τήν κοινώς λεγομένην ρόβλα κ.σ. Η μασκαράτα αυτή έξέτελε γυμνάσματα άπό έκείνη, τὰ όποια επαρουσιάζαν εις τήν Ἑλλάδα οι στροντοβάται, οι όποιοι διαδόνζαν τὰ περιήρια Σατορνάλια της αρχαίας Ρώμης. Ἐπὶ τέλους ενεφανίσθη καί τού «Γαϊτανάκια», τού όποιον έπλεκαν μετεμπετισμένοι εις άνδρας καί γυναίκας της Βενετίας, χορευτά ήτοι τούς ήρωες μάς κλαυτούρας καί ένως κορνέτον, γίνω εις ένα κορνέτο. Οι μασκαράτες αυτές μαζί με τήν γκαρνάλα, έβησαν άπό τήν έποχη εκείνην ώς χαρακτηριστικά γκαρνάματα της Ἀθηναϊκής Ἀποκρημαί.

Ἄλλ' αὐτὰ δέν ήσαν τὰ μόνα. Η Ἑλληνική φαντασία προσεπάθησε νὰ δώσει δραματικόν χαρακτήρα εις τὰ Καρναβάλια. Διάφοροι νέοι χωρισμένοι συνοικίαν άπεράσαν κατά τού 1842 νὰ σχηματίσουν δύο πολιτωβιούς ομάδας Ἑλλήνων καί Τουρκοῦν καί νὰ συγκροτήσουν μίαν ψευδοβιοῦν εις τήν πλατείαν τού Δημοκρατηρίου, άπου άφθουσαν τότε τὰ κανεῖνα της πόλεως. Πρό ήμερῶν οι ντελάδες άνηγήσαν τού μεγάλου γεγονος καί τήν τελευταίαν Κυριακήν της Ἀποκρημαί έβάνησαν καταρθάνοντες οι άντιτάλοι, οι μέν φερόντες φουτανέλλαν καί φέσια, οι δέ σαρβία καί ποουκεδέες. Ἐκροτούν στή χείρα παληή κροφούλια καί έφορούσαν Ξύλινα σταθά. Ὁ κόσμος είχε γεμίσει τήν πλατείαν καί έσερομένη τήν έναρξιν της μάχης. Μετά τούς πρώτους έλλημοίς, επαρουσιάζθησαν ή ψευδοβιοπαίχτη. Οι άρχηγοί με γκαρνές σπάτες καί καθίλια σπούς γαϊδάρους τών γαλατάδων τών στρονκιών, παρόντων τούς όπαδούς τον εις έπίθεσαν. Ηκολούθησεν ή πρώτη σμικροκή, άλλ' ούδεις τών άντιπάλων άπαχώρη. Τότε τού πλήθους έτάχθη με τούς Ἑλληνας καί παρκεῖνοι αὐτούς πρὸς δραμικωτέρον έπίθεσαν. Ἐξερθόντες κατάν τούτου οι Ἕλληνες, έπέστηθησαν κατά τών Τουρκοῦν, άλλ' αὐτοί άνθίστατο μετά καρτερίας καί προέβαιον εις άναπαθέτας. Η μάχη έβηεν άμείρωτος...

Αὐτό προσέβαλε τήν έθνικήν φιλοτιμίαν τών θεατῶν, οι όποιοι ένόμισαν ότι έσορε νὰ έπέμβουν, καί άναμυχθέντες με τούς Ἑλληνας προσκευδοφόρους, έπέστησαν κατά τών Τουρκοῦν με τις μαγκούρες των! Ραβδοκοπόντες δέ αὐτούς άγρίως, τούς έτρεμαν εις φυγήν!... Ἐπει οι Τουρκοί έχάθησαν μέσα εις τας σπεντοῦς της συνοικίας της Πλάκας.

Ἄλλὰ καί έπει δέν έβησαν ήνοιχο. Η μασκαρία τούς κατεδίωκε με ασπολέμωνα καί γουχαιοῦς. Η νίκη ήθηξε τεραφνική. Τήν πλατείαν τού Δημοκρατηρίου είχαν σεκασίσει τὰ σαρβία, τὰ σταθά καί τὰ μετάνια τών Ὁθωμανῶν, ο δέ άρχηγός των, διακόμεινος, άπεσπώθη άπό τόν σπιατόν του καί ευρέθη εις τούς... Στρώλους τού Ὀλυμπίου Διός, έπάνω εις τόν ροτιομένο γαϊδάρο τού γαλατὰ της Πλάκας Καρομάνια καί ήτην σωτηρίαν πέραν άπό τας όχθας τού Ἰλισού!...

Ἐπει έτελείωσεν ή περιήρη εκείνη μάχη, ή όποια καί δέν επανελήθη έκποτε, διότι κανεῖς δέν έδέχτο πλέον νὰ παίζη τόν όδλο τού Τουρκοῦ κατά τις Ἀποκρημαί. Ἐπὶ άρκετά χρόνια έκ-

Ἀθηναία δεχόμενη τών μέσων τού περαμένου αἰῶνος. (Σκίτσο τού Ἰταλοῦ Ε. Ρουζά)

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΒΑΣΑΝΑ ΚΑΙ ΘΗΡΗΟΙ

ΤΟΥ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

(Γραμμένα μέσα στὸ Φρενοκομείο)

Δ'.

"Ένας ελαφρός χτύπος στὴν πόρτα μᾶς εἰδοποίησε πὸς ἦταν καιρὸς πιά νὰ χωριστοῦμε..."

"Ὁ, πόσο γρήγορα περνῶν ἡ ὥρα, ὅταν εἴμαστε κοντὰ στὴ λατρευτὴ μᾶς!..."

Μπῆξε ὁ Μοῦσαι καὶ μᾶς πληροφορήσε πὸς εἶχαν περάσει Παρατάριον ἀπὸ δύο ὧρες, ἀπὸ τότε πού βρισκόμαστε μαζί.

— Ἡ πόλες, πρόσθεσε, σὲ λίγο θὰ κλειστοῦν, κ' ἡ πρηνήτισσα πρέπει νὰ γυρίσῃ στὸ παλάτι, πρὶν προσέξουν τὴν ἀπουσία της...

Ἡ Λεωνώρα βόηξε σωστὴ αὐτὴ τὴν παρατήρησι κ' ἐτοιμαζότανε νὰ φύγῃ...

Ἄλλὰ τὰ δάκρυα, πού ἔτρεχαν ἀφθονά στὰ μάγουλά της, προδίδαν τὴ θλίψι τῆς τῆς ἀτέραντη.

— Χαίρε, Τορκουάτε!... καὶ εἶπε ἀγκυλιώζοντας με. Ἐχε γυιά, ἔχε γυιά!...

Ποῖος θὰ ἔβρι, ἀλλοίμονο, ἂν θὰ ξαναδοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ ὅπου πονέσαμε τόσο πολὺ...

Χαίρε, ἀγαπημένη μου, καὶ πάλι χαίρε!...

Καὶ περιβάλλοντας μὲ τὰ χεῖρά της τὸ λαοὺ μου, γέμισε τὸ πρόσωπό μου μὲ δάκρυα λέγοντας:

— Ἀλλοίμονο, θὰ ξαναδοῦμε ποτὲ αὐτὴ τὴν εὐτυχία πὸς δοκίμασαμε σήμερα!

Ἐπὶ τέλους, ἴσπερ' ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες κ' ὄσπερ' ἀπὸ ἀτέλειων φίλα, ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου καὶ βῆξε ἔξω...

Ἡ πόρτα τῆς ἐξόδου σὲ λίγο κλείστηκε βαρεῖα κ' ἐγὼ ἔπεσα μισοτεταμένως στὸ κρεβάτι μου...

Ἦμιον μόνος μου, μόνος μου μὲ τὴν θλίψη μου καὶ μὲ τὴν ἀτέλειά μου!...

Μὲ δειχνὸν πιά σὶν κανένα ὄν ἀξιοπεριεχοῦ σ' ἐκείνους πὸς ἐπισκέπτονται τὴ φυλακὴ μου...

Σήμερα ἀνοίξαν τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς μου κ' ἔμπισαν μέσα ἕναν ἀνθρωπο ντυμένον κομψά, πὸς ἀπὸ τὴ φωνὴ του κατὰλαβη πὸς ἦταν Γάλλος.

Μοῦ φάνηκε, μάλιστα, πὸς τὸν εἶχα δεῖ καὶ στὸ παλάτι τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ ζωήλωσα τὰ μάτια μου.

Ντροπισμένος ἀπ' τὴν καριότητα μου, ἐπιθυμοῦσα νὰ κρηγῶ στὰ κατόρθωτά της γῆς.

Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς δὲν μοῦ ἀπλήθυνε καμμιὰ λέξι. Μὲ νόμισε τρελλό!

Ἀλλοίμονο! Δὲν μπόρεσα νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπό μου τὴ θλίψη μου καὶ τὴν ἀτελειά μου;

Ἡ καρδιά μου θάταν ἀπὸ πέτρα. Ἐγὼ ὅμως τὸν θυμήθηκα...

Ὁ γνησιὸς αὐτὸς ἀνθρωπος ἦταν ὁ ἐνδοξὸς συγγραφεὴς Μονταίν! Τὸν εἶδα νὰ διπλασιάζῃ τὴ σοβαρότητά του καὶ νὰ περνῆ ἀμίλητος ἀπὸ μπρὸς μου...

Τὸ κεφάλι μου ζαλίζεται, τὸ λογικὸ μου γίνεται θολό, τὸ θάρρος μου σβένει...

Ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο... Πόσο εἶμαι ἀξιολύπητος!

οἰστρον μόνου οἱ Μακεδόνες, οἱ Ἑβραῖοι, οἱ φρενογίαιροί, τὰ ρόπαλα, τὸ γαϊτανάκι καὶ ἡ κλαστικὴ γκαμπίλα.

Μετὰ πάροδον πολλῶν χρόνων, ὅταν αἱ Ἀθήναι ἀπέκτησαν τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ πολυαριθμοὺς ἀμάξας, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ ν τ ο μ ι ν ο φ ὀ ρ ο ι. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, φέροντες κομψὰ ντύματα καὶ μαζοὺς μασκες, περιήρχοντο ἐπὶ ὄσπερ τὸ σωματιόζιμιονο τριγώνου τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ, Αἰόλου καὶ Σταδίου, ἐφ' ἀμαξῶν, καινούμενοι μὲ καλαμάκι ἀπὸ τοῦ πλήθους καὶ προγαλαζίζοντο, διὰ τῶν κρηγῶν:

— Ἐσὺ! Ἄκουρος ὁ γάμος σου! Φορεῖς φανελά κ' Κόψ' τὸ δέντρο! Πόλειος! καὶ ἄλλα ἐπαφρονήματα, τὰ ὁποῖα ἀνέβλυζαν μέσα εἰς τοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους, πνευματώδη καὶ πρόσχαρα...

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Ποῖος θὰ τὸ πιστεῦσε πὸς τὸν ἴχο τῆς καμπάνας πὸς προτῆτερα μ' ἐνοχλοῦσε τὸν περιμένω τώρα ἀντιπόνο;

Οἱ ἀργοὶ καὶ μεγαλόπρεποι ἴχοι μου μὲ ἀποσποῦν ἀπὸ τὴ μελαγχολικὴ μου μοναξιά καὶ διαλύουν τὴ σιωπὴ, ὅπου περνῶ τῆς θλιβερῆς μου μέρες...

Τοῖς εὐγνωμονῶ, γιατί μοῦ ἀπομακρύνουν γιὰ μιά στιγμὴ τὴν ἐνθουσιαστικὴν ἀνάμνησιν τῆς δικαιοσύνης μου...

Νύχτωσε... Θὰ μπορέσω νὰ γράψω ὅλες τῆς παραφροσὲς ἰδέες μου; Συλλογιζόμενα προτῆτερα τὴ σκέψη αὐτήν πὸς μὲ βασανίζει ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸς βρισκόμακα μέσα σ' αὐτὴ τὴ μισητὴ φυλακῆ.

Χίλιες σκοτεινὲς σκέψεις ἀποσχομοῦσαν τὸ νοῦ μου, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσα τὸ νιοῦρισμα τῆς γάτας.

Ἐσφῆθηκα ὡς τὸ παράνοῦ μου γιὰ νὰ ἰδῶ πὸς βρισκόταν αὐτὸ τὸ ζῶο.

Τὴν εἶδα νὰ βαδίξῃ ἀτάραχη στὴ στέγη ἑνὸς γειτονικοῦ σπιτοῦ...

Ἄχ, πόσο ζήλεμα τὴ λευτεριά της, τὸν περιπάτο της...

Ἄλλὰ πὸς πάντοτε ἐπειθήσασα τὴν ἀδάμαστη ἐκάνοτητα ποῦνον αὐτὰ τὰ ζῶα, νὰ βλέπουνε καὶ μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ὁραία μου γάτα, φωνάζει, δάνεισε μοι γιὰ λίγες μέρες τ' ἀστραγαλῶτά σου μάτια, γιὰ νὰ μπορῶ στὰ βάθη τῆς νύχτας νὰ γράψω, νὰ διαβάσω καὶ νὰ μὴ βοηθῶμαι μὲς στὰ πικρὰ σκοτάδια πὸς ζυνοῦνε στὴν καρδιά μου τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀτέλεισι καὶ μὲ κίονιν νὰ προτιμῶ χίλιες φορὲς τὸ θάνατο...

Ἄλλὰ ἡ γάτα καθόλου δὲν ἀπονοήθηκε. Κι' ἔμεινε μόνος, μόνος μὲ τοὺς θλιβεροὺς μου πόθους.

Ἐσκόπεσα νὰ γράψω δύο ἔπη, τέσσερες τραγωδίεσ καὶ πολλὰ ἄλλα πεζὰ, ἔργα πὸς τὰ εἶχα ἀρχινήσει καὶ πὸς θὰ τάκανα πολὺ ἐνδιαφέροντα.

Σκόπενα νὰ συνδυάσω τὴ φιλοσοφία καὶ τὴν ποίησι κ' ἔτσι ν' ἀπαθανάτισα τὴ μνήμη μου.

Τώρα διωξ, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τόσοσ κατατογμῶν, παρατηρήμακα ἀπὸ κάθε ἑλλίπιδά ὄδοσ.

Θὰ εἰσφοροῦσα πιά τὸν ἐαυτό μου εὐτυχιόμένο, ἂν μποροῦσα μονίχα νὰ σβῆσαι τὴ φλόγα πὸς μὲ κίαιει...

Ἄν ἔβγαινα ἀπὸ δῶ, θὰ γλύτωνα τὴν ἰσεία μου, πὸς τὴν ἔχω πιά πάντα χαμένη. Θὰ περνοῦσα τὴν ἱσπολιπὴ ζωὴ μου τιμα, χωρὶς βάσανα καὶ χωρὶς προσβολῆς.

Ἄν οἱ ἀνθρωποὶ ἀρνιόντουσαν νὰ μὲ βοηθῶσιν, θὰ πῆγαινα μὲ τὰ ζῶα στὶς βόρειασ καὶ στὶς ἀερολοτιμῆς νὰ σβῆσαι ἐλευθῆρα τὴν δίψα μου.

Ἐκεῖνο πὸς μὲ τρομάζει πὸς πολὺ εἶνε ἡ διάρκεια τοῦ μαρτυρίου μου κ' αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ κίαιει ἀνίκανο νὰ σκεπῶ καὶ νὰ γράψω.

Ἡ φυλάξισι μου ἢ παντοτεινὴ κ' ἢ ἀγαπᾶται γιὰ τὸ βάροσ τοῦ ποῦ πὸς μεταχειρίζομαι, μεγαλοῖνονε τὴ λήθη μου πὸς πολὺ.

Τὰ ἀνάθαρτα καλλιά μου, τὰ μακρὰ γένεια μου καὶ τὰ κοινοελλιασμένα ροῦχα μου προκαλοῦν ἀηδία καὶ σὲ μένανε τὸν ἰδο.

Ὁ, Θεέ μου, μὴν ἐπιτρέψῃς ποτὲ ξανά νὰ παρουσιασθῶ ἔτσι στὴ λατρευτὴ μου Ἐλεονώρα!...

Ποτὲ, Θεέ μου!...

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΣΟΣ

ΗΠΕ ΡΩΤ ΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Στὸ Ζαγόρι τῆς Ἠπειροῦ ὑπάρχουν ἡ ἀκόλουθες προλήψεις:

Ἄμα ἕνας ἀνθρωπος περνάει ἀπὸ λαγκαδι καὶ τοῦ φωνάζει κανένας, δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, γιατί τοῦ παίρνουν οἱ διαβόλοι τὴ λαλιά καὶ βουβαίνεται.

Τὰ Δωδεκαῆμερα δὲν πρέπει νὰ λούζονται ἡ γυναῖκες, γιατί τῆς πιάει ποнокεφαλος. Τὸ ἴδιο καὶ τοῦ Ἀη-Λαζάρου καὶ τοῦ Ἀη-Θοδώρου.

Ὅταν πρωτομπαίνει τὸ θεμέλιο σ' ἕνα σπίτι, δὲν πρέπει νὰ στέκεται κοντὰ, γιατί σοῦ παίρνουν τὸν ἴσσο καὶ τὸν θεμελιόνο.

